

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΠΙΘΑ

«Ποῦ ἔλθον βαλεῖν εἰς τὴν γῆν καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφοη;» (Ο' ΚΥΡΙΟΣ)

Ἐκδίδεται ὑπὸ ὁμάδος Χριστιανῶν νέων Κοζάνης καὶ διανέμεται δωρεάν

— Συντάκτης: Ἄρχιμ. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ, Ἱεροκέρυξ —

ΔΙΑ ΝΑ ΣΤΕΦΑΝΩΘΗΣ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΘΗΣ

« Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι τὸν δρέμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα. λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» Παῦλος ὁ Ἀπόστολος.

— 490 π. χ. Εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος διεξάγεται ἡ ἱστορικὴ μάχη. Ἀληθινὴ τιτονομαχία. Δύο κόσμοι, Εὐρώπη καὶ Ἀσία, συγκρούονται. Ὀλίγες χιλιάδες ἐλευθέρων Ἀθηναίων ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν Ἀσιατικῶν σιφῶν, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπεβιάσθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Μαραθῶνος μετὰ τὴν διαταγὴν τοῦ αὐθέντων τῶν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τὰ ὑπερφίαλα σχέδια τῶν Βαρθάρων τῆς Ἀσίας ματαιοῦνται. Τὸ Πνεῦμα νικά τὴν ἔλθν. Οἱ Ἀθηναῖοι νικοῦν τοὺς Πέρσας. Καὶ οἱ κατακτηταὶ μόλις προλαμβάνουν νὰ σωθοῦν εἰς τὰ πλοῖα τῶν. Ἀλλ' αἱ Ἀθηναῖοι ἀγωνιοῦν. Γονεῖς, σύζυγοι, τέκνα καὶ προέπεμψαν τοὺς γενναίους μαχητὰς εἰς τὸ πεδίον τῆς ἱστορικῆς μάχης, δὲν ἔχουν μᾶθει τὸν θράμβον. Πῶς νὰ μάθουν; Τηλέφωνα, ἀσύρματα δὲν ὑπῆρχον. Τότε ἓνας ὀπλίτης, ὁ Φειδιππίδης, ἀναλαμβάνει νὰ μεταδώσῃ τὸ πανευφρόσυνον ἄγγελμα. Τρέχει. Τρέχει ὀλοταχῶς. Τρέχει ἀδιακόπως. Τρέχει μετὰ δλην τὴν δύναμίν του. Λές καὶ εἶνε Ἀστραπή! Ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὰς Ἀθήνας. Κραυγάζει: ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ καὶ πίπτει ἀναίσθητος.

— 1914 Μῆν Ἀπρίλιος. Ὁ Μαραθωνοδρόμος Φειδιππίδης πού πρὸ 2500 ἐτῶν μετέδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τὸ νενικήκαμεν ἀνεστήθηκε. Εἰς τὸ στάδιον τῆς μεγάλης πόλεως τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Βοστώνης, χιλιάδες φιλάθλων παρακολουθοῦν τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαραθωνεῖου δρόμου. Πολυάριθμοι ἀθληταὶ ἀντιπροσωπεύοντες διάφορα ἔθνη τῆς ὑψηλοῦ ἔχουν λάθει μέρος εἰς τὸ ἀγώνισμα. Τρέχουν. Ὁ καθεὶς προσπαθεῖ νὰ προσπεράσῃ τὸν ἄλλον. Ποῖος δὲ εἰσέλθῃ πρῶτος; Οἱ δεσπαὶ κρατοῦν τὴν ἀναπνοὴν τῶν. Ἐπὶ τέλους ἓνας προσπερᾷ ὅλους. Διατρέχει πετῶν τὰ τελευταῖα χιλιόμετρα. Εἰσέρχεται πρῶτος εἰς τὸ Στάδιον. Φωνάζει μετὰ Ἑλληνικὴν φωνὴν τὸ νενικήκαμεν. Τὸ στάδιον σειεται ὀλόκληρον ἀπὸ τῆς ζητωκραυγῆς. Χαιρετᾷ τὸν νικητὴν. Ὁ νικητὴς εἶνε ὁ Ἕλληνας Στ. Κυριακίδης. Ἡ Ἑλλὰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην 21 Ἀπριλίου διὰ μιαν ἀκόμη φοράν σοφίζεσθαι. Διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ νέου τῆς Ἑλλάδος, (ὁ ὅποιος ὡς φαίνεται ἐκ τῆς δλης τοῦ Ἑλληνοπρεποῦ, συμπεριφορᾶς κλείνει εἰς τὸ στήθι του τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὰς ἀγνάς χριστιανικὰς τῆς παραδόσεως) ὁ κόσμος εἶδε καὶ ἐχρῆσθη μετὰ ῥίγος συγκινήσεως τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν Ἑλλάδα, τὴν ἐνδοξὸν Ἑλλάδα, ἡ ὅποια πάντα ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἰδεῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Τόση ἦτο ἡ ἐκ τῆς νίκης ταύτης συγκίνησις ὅλου τοῦ κόσμου, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς ἀντίπαλός των Κέλεϋ συγχαιρῶν τὸν Ἕλληνα νικητὴν εἶπε: «Σχεδὸν μετὰ ἐσκοτώσατε ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἠτήθησιν εἶμαι εὐτυχής, διότι ἠτήθησιν ἀπὸ σας, ἓνα «Ἕλληνας».

— καὶ τῶρα χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ὑποτιμησωμεν τὴν νίκην τοῦ συμπατριώτου μας Ἕλληνος Μαραθωνοδρόμου, διὰ τὴν ὅποιαν ἐχέρη τὸ Πανελλήνιον, δὲ παρακαλέσωμεν τὸν χριστιανὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην νὰ μᾶς συνοδεύσῃ νοερώς ὅχι πλέον εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος καὶ εἰς τὸ στάδιον τῆς Βοστώνης, ἀλλὰ εἰς μιαν φυλακὴν τῆς Ρώμης. Χρονολογία 67 π. χ. Ἐκεῖ εἰς τὴν φυλακὴν, τῆς ὁποίας τὰ κλειδιά κρατεῖ ὁ παῖσιον θηρίον, ὁ Νέρων, δὲ συναντήσωμεν ἓνα ἀθλητὴν παγκοσμίου φήμης, ἓνα πῦν ἐπὶ 30 χρόνια ἠγωνίσθη τὸν Μαραθῶν εἰον δρόμον τοῦ Πνεύματος. Ἐναν παῦ

ὡς αἰτός με τὰ πύρινα φτερά του διατρέχει πετών Ἀνατολήν καὶ Δύσιν ἔ-
ναν πού ὀπουδήποτε καὶ ἐάν εὐρίσκοτο ἐσάλπιζε παντοῦ τὰ σπουδαιότερα πνευ-
ματικά μνημόματα. Καὶ ὁ ἀθλητὴς αὐτός εἶνε ὁ Ἀπόστολος, ὁ Ἀπόστολος Παῦ-
λος. Πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του, τὸ μαρτυρικόν του τέλος φθά-
νει Ἀλλ' αὐτός γαλήνιος ῥίπτει ἕνα βλέμμα εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἀναφω-
νεῖ: «Τὸν ἀγῶνα τὸν Καλὸν ἠγωνισαί, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τε-
τήρηκα λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος».

Ἀληθῶς; Ἐγὼ ὁ Παῦλος, σὺν ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ μῆκα εἰς τὸν χρι-
στιανικὸν ἀγῶνα, ἀγῶνα πολυμέτῳ με δλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας, με
ἄλους τοὺς δαίμονας τῆς κολάσεως πού βάλθηκαν νά με ἐξοντώσουν νομι-
ζοντες ὅτι εἶμαι ἐξαφανίζοντες με ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, δά ἐξοντωθῆ
καὶ ἡ χριστιανική μου ἰδεολογία. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοῦ ἐφοβήθηκα. Δὲν ἀφῆκα
οὔτε ἐπὶ σιγμῆν τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἐάν αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ μου ἐχρησιμοποίησαν
ὅλα τὰ ἐγκληματικά μέσα καὶ ἐφθασάν μέχρι δολοφονίας μου ἐγὼ δὲν τοὺς
ἐμιμήθηκα. Ὁ ἀγὼν μου ὑπῆρξεν ἱερός, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα πού ἐχρησι-
μοποίησα διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἀγὼν ἦσαν ὅλα ἱερά καὶ τίμια. Μὲ
δολιότητος, με ἀπάτας, με ψευδεῖς ὑποσχέσεις, με θίαν δὲν ἠθέλησα νὰ κερ-
δίσω κανένα τὴν ἀληθειαν ἐκήρησα. Ἡ πειθὼ, τὸ παράδειγμα, καὶ ἡ πίστις
εἰς τὸν Χριστὸν ἦσαν τὰ μόνα μου ὄπλα. Ἐτοί τιμίως ἀγὼ ἰζόμενος διέτρε-
ξα Ἀνατολήν καὶ Δύσιν. Δὲν ἐοισμάτησα. Δὲν ἐλοξοδόρησα. Δὲν ὀπισθοδρό-
μησα. Ἀλλὰ με ἀναπειταμένην τὴν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ ἐβάδιζα πάντα πρὸς
τὰ ἔμπροσ. Ἐνας πόθος ἐφλόγιζε τὰ στήθη μου. Νά φθάσω, νά κηρῶ τὸν
σταυρωμένον καὶ εἰς τὴν τελευταίαν γωνίαν τῆς γῆς. Ἐτρέξα εἰς Μ. Ἀ-
σίαν, εἰς Κύπρον, εἰς Κρήτην, εἰς Μακεδονίαν, εἰς Ἀθήνας, εἰς Ῥώμην, ἐφθα-
σα μέχρι τῶν Ἰρακλείων στηλῶν, παντοῦ ἔπου με ἐκάλουον αἱ ψυχαὶ πού ἐ-
δίψησαν τὸν λυτρωμένον. Ἐτρέξα τριάντα χρόνια. Καὶ τώρα τρέχω τὸ τελευ-
ταῖον χιλιόμετρον τῆς ζωῆς μου. Καὶ τώρα πού φθάνω εἰς τὸ τέρμα βλέπω
ὦ! τί βλέπω! Βλέπω. Ἐνα πού εἶνε ἔτοιμος νά με στεφανώσῃ με ἕνα στε-
φάνι πού δὲν θά μαρῶνθῃ ποτέ. Μὲ ἐνοεῖτε; Μὲ περιμένει ὁ Χριστός. Ἀλ-
λὴ με τ' ἀμάρταν αὐτὸ στεφάνι τῆς ἑξῆς δὲν θά στεφανώσῃ μόνον ἐμὲ ὁ
Χριστός, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἐκείνους τοὺς γενναίους ἀθλητὰς τῆς πίστεώς μας,
πού ἠγαπήσαν ἡλεγερά τὸν Χριστόν, ἐκράτησαν με χριστευταῖας ἀναίτητος τὴν
πίστιν, ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ βασιλεύσῃ ὁ Χριστός εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν καρδιῶν
καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχουν τὰ ὑπέ-
ρογα λέγια τοῦ Γαύλου τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας, πού ἔ-
γραψε μέσα εἰς τὸ κελλί τοῦ μελλοθανάτου, καὶ τὰ παρέδωκεν κατόπιν εἰς τὴν
αἰωνιότητα διὰ νὰ γίνουν τὸ πρόγραμμα τῆς ἠρωϊκῆς ζωῆς παντός χριστιανοῦ
εἰς οἰονδήποτε αἶωνα καὶ μέσα εἰς οἰονδήποτε περιβάλλον καὶ ἐάν ζῆ.

— Ἀναγνώστα μου! Ποθεῖς δόξαν, θέλεις, ἔταν φθάσῃς εἰς τὸ τελευταῖον
χιλιόμετρον τῆς ζωῆς σου νά μὴ ἴδῃς ἔμπροσ σου τὰ θύματα πού ἠδίκη-
σες, νά μὴ ἀκούῃς τοὺς θρήνους τῶν πού θά σε κάνουν νά τρέμῃς σὺν τὸν
καὶ τὸν Ιούδα, νά μὴ σε πνίγῃ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως με τὸν καυ-
στικὸν ἔλεγον: «Κακοῦργε τί ἔκαμες;» ἄλλ' ἀνοίγοντας τὰ μάτια σου νά ἴ-
δῃς ὀλόλαμπρον τὸν Χριστόν τὰ ἑκατομύρια τῶν ἀγγέλων νά σε χειροκρο-
τοῦν: ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΣΤΕΦΑΝΩΘΗΣ; ΑΔΕΛΦΕ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΘΗΣ. Δ Τ Ο Τ Ι Θ-
Χ Ι Ἀ ν ἄ π α υ σ ι ς ἄ λ λ ἄ π ἄ λ η, ἄ γ ῶ ν δ ι α ρ κ ῆ ς, ἰ σ ὄ θ ι ο ς ἄ γ ῶ ν
εἶνε ἡ ζωὴ αὐτή. Ἀγὼν διὰ νὰ κρατηθῇ ὁ καθεὶς μας εἰς τὸ ὕψος
τῆς ἀποστολῆς του. Ἀγὼν διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀλήθεια ἢ δικαιοσύνη καὶ
ἡ ἐλευθερία ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀγὼν με μίαν λέξιν Χριστιανικότ. Ἀγὼν, εἰς
τὸν ὁποῖον ἔχουν κατέλθει με ὑψωμένας τὰς σημαίας ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς
θφηλίου ὄλοι οἱ ζωντανοὶ χριστιανοί. Ἐμπρός λοιπὸν ἔμμα καὶ εἰς τὸν ἀ-
γῶνα αὐτόν, τιμιώτερος καὶ ἀγιώτερος τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει ἰδέ γύρω σου
καὶ πάρε θάρρος. Συστρατιώτας, συναγωνιστάς εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα ἐ-
γῶνα θά ἔχη; τὸν Ἀπόστολον Παῦλον τὰς μυριάδας τῶν ἠρώων τῆς πί-
στεως; τὰ μεγαλύτερα Πνεύματα τῶν ὀσίων καὶ τὰ ὀνόματ' ἰδὲ μόνον ἔταν ὀ-
κούη; ἡ ἀγνή ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου χάρει, σκιρτᾷ, ἀγάλλεται. Κατ' ἀφῶ λάθης
τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐνταχθῆς εἰς τὴν χριστιανικὴν γραμμὴν μὴ δειλιάσης. Μὴ
στρέψῃς πλέον πρὸς τὰ ὀπίσω. Τράβα, ἀδελφε μου, τὸν δρόμον σου. Καὶ ὅν
ἐκόμῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά σου πῆλτουν ἀναρτηθεῖς κεραυνοί, σὺ τρέχε πρὸς
τὰ ἔμπροσ με τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι ὁ δρόμος πού περῶ ἀπὸ τὸν Γολ-
γοθῆν εἶνε ὁ μόνος ἀσφαλῆς καὶ θεοχαρακτὸς δρόμος τῆς ζωῆς σου θά σε
βγάλῃ εἰς τὴν Λεωφόρον τῆς Νίκης, τῆς αἰωνίου δόξης, ἐποῦ θά σου δοθῇ ὁ
ὀτέρας τῆς τιμῆς καὶ ἔπου μυριάδες θά ζητωκραύγξουν τὸ: ἘΝΙΚΗΣΕΙ!

— Εἶθε καὶ σὺ φίλε ἀναγνώστα, ἔταν ὁ κῶδων τῆς ζωῆς σου κτηρήσῃ
τὸ «τετέλεστα» χά ὄνῃσαι νὰ εἶπῃς ἔπως ὁ Παῦλος. «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν
ἠγωνισαί, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» λοιπὸν ἀπόκειται μοι
ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.